

Katherine Luka

Lesni' klenos

Lesní klenot
Katherine Luka

1. vydání

vydáno v listopadu 2020 jako 106. publikace
vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-202-9 (epub)

ISBN 978-80-7570-203-6 (mobi)

ISBN 978-80-7570-204-3 (pdf)

1. KAPITOLA

Tak, to je konec.

Zaklapla brašnu a utáhla přezku. Za chvíli se bude podávat odpolední čaj a ona přišla o místo. Jestli někdy měla nutkání opravdu nevybíravě zaklít, bylo to teď. Ovládla se však, zvedla brašnu z úzké kovové postele a naposledy přelétla pohledem pokoj. Byl malý, ale čistý a útulný. Na Norton Hillu se jí líbilo. S několika děvčaty si tu padla do noty a měla dojem, že má po dlouhé době přátele.

Ne, nebude plakat. Tedy rozhodně ne dokud je nějaká, byť nepatrná možnost, že potká lady Frances nebo toho odporného Itala.

Rose vyšla z panského sídla postranními dveřmi a odhodlaně vyrazila směrem k vesnici. Kráčela rychle, přestože se jí boty bořily do bláta.

Potom začalo pršet.

Bylo to plíživé. Nejprve spadlo jen pár kapek. Řekla si, že to není tak zlé a šla dál. Ne, že by měla na vybranou. Poslední stavení minula asi před dvaceti minutami a teď se kolem ní rozkládaly jen pastviny. Cesta stoupala vytrvale do kopce a mrholení houstlo.

Soustředila se jen na to, aby neuklouzla a nesvalila se do bláta. Tašky byly těžké a déšť studený. Se skloněnou hlavou se probíjela vpřed a doufala, že už to do vesnice není daleko.

Překonala vrcholek kopce a pustila se do stejně namáhavého sestupu. Vymknout si teď kotník, to by byla katastrofa. Šedo šedý mokrá podzimní den nezval právě mnoho lidí k procházce, a než by ji někdo našel, uhnala by si zápal plic.

Na kraji lesa pod kopcem začala mít podezření, že u té poslední usedlosti odbočila špatně.

Bylo to pochopitelné a kdyby jí to někdo vyprávěl, vzala by ho soucitně za ruku a připomněla by mu, že když je člověk v kraji jen pár týdnů a nadto se kvůli práci pořádně nedostane z domu, může se to snadno stát.

Jenže ona se cítila jako husa, byla jí zima a nebyla si jistá, jestli jde skutečně špatně. Snad je tohle ten lesík, kterým projížděla, když na Norton Hill před měsícem přišla. Jestli je to skutečně tak, pak by mohla být za pár minut v Glow.

Nemůže to teď přece vzdát. Odhodlaně si nadhodila v rukou tašky a šla. Zase do kopce. A pršelo čím dál hustěji.

Ve chvíli, kdy připustila, že se definitivně ztratila, se mezi stromy kus před ní cosi zabělalo.

Rozběhla se tím směrem, což bylo značně nerozvážené, neboť si ke vší dnešní smůle ještě potrhala sukni a punčochy o ostružiní, které na několika místech rostlo až na cestu.

Nakonec se však z lesa vymotala a zastavila na okraji široké mýtiny, uprostřed níž stál dům.

Když se pozorně rozhlédla, uvědomila si, že to není ani tak mýtina, jako pozůstatek rozlehlé zahrady. Pravda, trávu už roky nikdo neposekal a růžové keře dávno zplněly, ale sem tam se ještě daly rozpoznat štěrkové cestičky a kamenné obrubníky.

Dům samotný byl velký a solidní. V první chvíli ji napadlo, že je to snad nějaká středověká pevnost, protože byl celý postaven z kamene, a dveře, které do něj vedly, byly až ve výši prvního patra a muselo se

k nim vystoupat po dvouramenném schodišti. Okna a střecha jí však prozradily, že je mnohem mladší, než gotická tvrz. A díky velkému paroží nade dveřmi pochopila, že jde nejspíš o loveckou chatu.

Zdál se jí opuštěný, jednak kvůli té zanedbané zahradě, ale také proto, že z komínů nestoupal kouř, a v oknech se nesvítilo. V takovém šedém a pošmourném dni by každý, kdo by se v domě pohyboval, zapálil aspoň jedinou svíčku, jinak by nic neviděl.

Rose zaváhala. Z domu na ni ale zdaleka nešla taková hrůza jako z lesa všude kolem ní. A navíc déšť, pokud to bylo ještě možné, zhoustl.

Ve chvíli, kdy jí další ledová kapka sjela za límec, učinila závažné rozhodnutí, a přešla přes trávník.

Došla až k jednomu ze dvou schodišť vedoucích do patra a pohlédla vzhůru. Nějak se necítila na to, vstoupit do tohoto domu hlavními dveřmi. Konec konců byla tu vetřelec a ještě před pár hodinami zastávala v jiném panském domě místo komorné.

Povzdechla si, obešla roh a tiše zaťukala na nezdobené zadní dveře určené pro služebnictvo.

Nikdo se neozval. Zaťukala znovu. Opět žádná odezva. Měla nejspíš pravdu a dům je prázdný. Snad tedy nebude vadit, když se schová před deštěm. Sáhla na kliku. Kéž není zamčeno.

Nebylo. Dveře tiše skříply v pantech, a Rose se zdálo, že se dům nadechl. Nebo se překvapením nadechla ona?

V každém případě ostýchavě překročila práh a rozhlížela se v matném přítmí. Vešla do malé předsíně. Na zdech byly věšáky na kabáty, ústily sem jedny schody vedoucí nahoru a jedny do sklepa,

a pak několik dalších dveří. Rose odhadovala, že za některými z nich je kuchyň a jídelna služebnictva, některé vedou do prádelny, a jiné do dalších technických místností.

Vzala za kliku jedněch dveří, a objevila prostornou a plně vybavenou kuchyni. Od stropu viselo měděné nádobí a velká kamna byla vycíděná. Ve spížírně však nenašla ani drobeček, takže bohužel bude muset zůstat ještě chvíli hlady. Ale půst posiluje charakter, jak říkávala její matka.

Prošla místnosti v přízemí, a ačkoli se jí zdály velice pěkné, zvědavost jí nedala. Jak to asi vypadá nahoře? Najde aspoň tam nějaké stopy lidské přítomnosti?

Najednou ji cosi napadlo - nahoře by mohla být knihovna, a v ní třeba mapa okolí. Mohla by snad aspoň zjistit, kde se nachází. Čistě teoreticky. K tomu přece mapy slouží nebo ne?

S novou odvahou si podkasala zablácenou a potrhanou sukni šedivých šatů, a začala stoupat úzkým temným schodištěm. Schody vedly dál, ale v prvním patře se od jejich cesty odchýlila, a zastavila se na začátku chodby.

Nebylo tu moc světla, ale i tak si všimla, že na stěnách visí obrazy a lovecké trofeje zakryté plachtami. Procházela domem tiše jako duch, všechno si prohlížela, a překvapovalo ji, že přesto, že je opuštěný, působí útulně. Bylo to zvláštní. V cizím, prázdném a potměném domě by se přece měla bát. Jenže na strach nezbylo místo. Byla spíš fascinovaná tou důstojnou, střízlivou elegancí, a nemohla si pomoci, aby nezačala snít. Kéž by měla jednu takový dům. Vzdychna a zahнала hloupé myšlenky.

Má mokré šaty, kručí jí v žaludku a neví, kde je. Ztratila práci, v kapse má sotva dost na cestu domů, a když se tam vrátí, bude muset přiznat, že selhala. Vyhlédla z jednoho zašlého okna, a zvažovala co dál. Mraky letěly nízko, a přestože zřejmě na chvíli přestalo lít jako

z konve, vyhrožovaly dalším deštěm. A brzy se začne stmívat. Představa, že ji od divokého a nebezpečného lesa nedělí pevná závora, jí připadala dost děsivá.

Rose si sundala šál a svlékla kabátek. V domě bylo chladno, ale jelikož tu nefoukal vítr a nepršelo, nebylo to zdaleka tak nepříjemné, jako venku. Rozložila své svršky na židli v knihovně, a pak si našla a zapálila lampu. Svazků tu bylo dost, tak snad mezi nimi objeví nějakou mapu nebo aspoň zmínku o tom, kde se to nachází.

„Zdá se, že příjezdová cesta si vyžádá pár oprav,“ poznamenal Nial když opět nadskočil na sedadle faetonu.

Dean se jen ušklíbl: „To je mi jasné. Ale to je to nejmenší. Už jsem objednal cestáře. Dorazí koncem týdne. Jen nevím, jestli v tomhle počasí budou moct pracovat.“ Narážel na to, že podzim byl letos nesmírně sychravý a studený. Zrovna před chvílí se přes ně přehnal nepříjemný drobný deštík, a těžké mraky slibovaly, že nebyl dnes poslední.

„Je zbytek toho tvého pokladu ve stejném stavu?“

„Ne. Tedy... Pravda je, že dům je trochu omšelý. Ale má styl - a ty pozemky a honitby! Jen počkej až to uvidíš.“

Nial pevně stiskl zuby, aby mu na rozbité cestě necvakaly o sebe. Kolem něj se rozprostíral hustý les, do kterého vjeli už před dvaceti minutami. Soukromí tu asi opravdu bude, a Nial věděl, že to je věc, které si Dean velmi cení. Víc už si vážil snad jen dobrého zabezpečení svých investic.

„Hej, Deane Flemingu, jak dlouho ještě pojedeme?“ ozvalo se zezadu.

Dean se usmál přes rameno: „Nemůžete se dočkat, že?“

Nial se díval dopředu, a tak jako první zahlédl ten Deanův Lesní klenot.

Tedy, nebyl to Dean, kdo projevil fantazii při výběru toho poetického jména. Usedlost se takhle jmenovala už dávno. Než ji Dean koupil, patřila muži, který ji vyhrál v kartách, ale nezajímala ho, protože před lovy na divokou zvěř dával přednost salónům vybrané společnosti.

„Takže Lesní klenot,“ poznamenal pološeptem Nial a nechal na sebe to místo působit.

Byl to velmi starý dům, ztracený v lesích. Stavěl se čelem ke všem výzvam, které snad mohly přijít po jediné příjezdové cestě, a mžoural na návštěvníky poloslepými tabulkami špinavých oken.

Celý byl postaven z velkých šedožlutých kamenů, jen krovy, vnější galerie ve výši prvního patra a dvojité schodiště, byly ze dřeva ztmavlého věkem.

Hlavní v chod pyšně shlížel na příjezdovou cestu ze zastřešené galerie, na niž vedlo ze dvou stran schodiště. A nad vstupní dveře nechal dávný majitel instalovat úchvatné paroží. Dům měl obyvatelné přízemí, dvě patra a ještě podkroví.

„Co na to říkáš?“ Dean měl v hlase netrpělivost.

„Pevnost.“

„Ne tak docela. Ale chce to jen pár drobných vylepšení.“

„Hej, Deane, to paroží je tvoje?“ zasmál se muž ze druhého kočáru.

„Ale Timmy, jestli je Deanovo, tak ho tu má jen proto, aby je mohl půjčovat manželkům svých... ehm... dam.“

Nial se na oba vtípálky zamračil, a pak tiše poznamenal směrem k bratrovi: „Opravdu tihle tupci museli jet taky?“

Dean pokrčil rameny: „Vlastně jo. Vyznají se v módě a stylu víc než t y. Chtěl jsem, aby to tu viděli a dali mi pár rad, protože potřebuju, aby tohle místo získalo pořádný lesk. Jen tak se z něj stane výhodná investice. A ty řeči neposlouchej. Něčím se bavit musí.“ Pak se obrátil ke svým známým: „Vlastně je to tak pánové, že je to takový příslib toho, co všechno můžete v místních lesích ulovit.“

„Tím spíš, když s sebou neprozřetelně přivezete manželku,“ zasmál se jeden z mladíků, a seskočil z faetonu na zem.

„O to nemusíte mít strach. Tohle místo nikdy žádnou početnou manželku neuvidí. Koupil jsem tenhle Lesní klenot,“ odvětil s ironickým důrazem na jméno usedlosti, „aby se z něj stalo útočiště zaměstnaných mužů. Místo, kde si mohou odpočinout a načerpat síly v lůně přírody. A aby tu pak mohli uzavírat ty nejvýhodnější obchody. Samozřejmě se mnou.“

Mladíci se smáli, ale předali otěže štolbovi, který seskočil ze stupátka na zadní nápravě kočáru, a vykročili blíž k domu.

„Jak jsem vám říkal, než jsme vyjeli - tohle místo dlouho nikdo neobýval, a ani já ještě nejsem připraven na návštěvy. Není tu vůbec nic. Bude to tedy velmi dobrodružný víkend.“

„To nevádí, Flemingu. Jak jsme ti zase řekli my - je to aspoň změna.“

„Jen doufám, že tam neteče,“ poznamenal druhý s pohledem upřeným na nataženou dlaň s několika kapkami deště.

„Žádný strach. Střecha je ve výborném stavu, stejně jako zdi a podlahy. Tak pojďte,“ přivedl je ke schodišti a naznačil rukou, že mají vystoupat vzhůru.

Nial šel první. Když míjel bratra, podal mu Dean velký klíč. Nial pohlédl bratrovi do očí. Tak starobylé a nefunkční zabezpečení nebylo Deanovi podobné, tudíž Nial pochopil ještě než Dean promluvil, že ten klíč je v tuhle chvíli spíš symbol, než co jiného. Symbol toho, že tu bude vždycky vítán.

„Na zítra mám domluveno, že přijede zámečník z Edinburghu a nainstaluje zámky, které dají vetřelcům víc zabrat.“

Nial kývl, a letmo se usmál. Tohle je Dean. Bezpečnost především.

„Tak prosím, pánové. Jsem zvědav, jak na vás dům zapůsobí.“

Nial odemkl, a zatlačil do dveří. Panty tiše skříply, a Nialovi se zdálo, že dům si jaksi povzdychl. Jako by ve vzduchu viselo očekávání.

Překročil práh a vstoupil do haly. Na nábytku ležely zaprášené potahy, a doběla vydrhnutá prkna podlahy na sobě i po letech nesla obrysy koberců srolovaných jistě někde ve skladišti. Hala byla nečekaně velká a ze tří stran ji lemovala vnitřní galerie se zábradlím z tmavého leštěného dřeva - nyní ovšem bez lesku.

„Pokoje jsou nahoře pánové, a tamtěmi dveřmi se jde do knihovny, biliárového salonku a jídelny. Směle si prohlédněte, co je vám libo, ale prohlídku s průvodcem vám umožním až za okamžik. Teď, jestli mě omluvíte, půjdu dát pokyny služebnictvu.“

Dean vyšel ven a seběhl po schodech. Mávl na štolbu a svého komorníka, aby přivezli kočáry za dům, kde, jak jim vysvětlil, se nacházely hospodářské budovy a zadní vchod do přízemí domu.

O hodinu později měla kolem sebe rozloženo map několik, ale to bylo asi tak všechno, co dokázala. Poznala na nich Evropu, Britské ostrovy, dokonce našla Londýn a Edinburgh. Ale tím to končilo.

Na mapě sice byla umělecky vyvedena štelka kompasu, ukazující na sever, jenže to by jí pomohlo jen případě, že by věděla, kde je sever právě teď a tady.

Nakonec rezignovala.

Přenocuje tu, a ráno se vrátí na to proklaté rozcestí. Jelikož tam na ni čekaly jen tři možnosti a dvě už vyzkoušela, mohla by tentokrát snad zvolit tu správnou.

Zakručelo jí v břiše a otráveně vzdychla. Měla hlad a byla úplně ztracená. K tomu se jí z paměti začaly vynořovat útržky dopoledního nepříjemného výstupu.

Ruce toho nepříjemného, úlisného Itala na jejích ramenou, ústa na jejích rtech. Nepříjemný tlak, jímž ji nutil, aby se mu podvolila.

Otrásla se chladem a pevně zavřela víčka.

Přála si, aby ji pustil, ale on to neudělal. Bylo to tak... ponižující. Jako by ani nebyla lidská bytost.

Rose rychle zatřásla hlavou. Nechtěla se tím zabývat. Ne teď. A možná že nikdy. Nakonec, přece jí jen políbil. To není zas tak hrozné, snažila se sama sebe povzbudit. S černým humorem pak pro sebe tiše poznamenala: „Aspoň už neumřeš nepolíbená.“

V tom zaslechla hlas. A další, který mu lehkým tónem odpovídal. Rychle se škrábala na nohy. Kdo to je? Zděšeně těkala očima po místnosti. Má se schovat nebo utéct?

Jak to, že ty lidi neslyšela přijíždět? Odpovědi byly patrně těžké závěsy, které účinně tlumily zvuky. A možná přijeli z opačné strany domu, než kam směřovala okna knihovny. Nebo přišli pěšky?

Jak u všech svatých vysvětlí, co tu dělá? Rozhlédla se kolem sebe po vytahovaných knihách a mapách. Přelétla pohledem své ušpiněné šaty a bylo jí úplně jasné, co si o ní ti lidé pomyslí. Že je zlodějka.

Váháním ztratila poslední šanci k útěku. Knihovna byla průchozí, takže kdyby jí to bylo napadlo včas, mohla zmizet protějšními dveřmi. Už to ale nestihla.

Do místnosti vešel mladý muž zhruba jejího věku, ale hned na prahu se zarazil. To zaskočilo další dva, kteří se tlačili za ním, takže o něj klopýtli a nakonec se všichni poněkud nedůstojně vrátili dovnitř.

Rose uskočila a přitiskla si ruku na ústa. Být přistižena v cizím domě bylo hrozné, ale tenhle výstup přeci jen dopadl trochu komicky.

Nevěděla, co má dělat, a tak raději obezřetně couvala.

„Kdo jste?“ vyštěkl mladík, když konečně chytil balanc.

„Já-“ najednou měla v hlavě dočista prázdno. Chtěla mu to říct, ale celá tahle situace byla tak bláznivá, že prostě-

„Ano, vy. Kdo jsem já, to ještě pořád vím.“

„O- ovšem, pane. Já jsem la- hm ... Rose. Pracuju jako-“

„Myslím, že je mi jedno jako co pracujete, zlatíčko,“ ozval se jeden z mladíků, kteří vešli za tím prvním. „Hlavně když si dáte trochu práce se mnou.“

„A pak, že není připraven na návštěvy,“ rozesmál se ten druhý.

V jeho očích se objevil záblesk, který už dneska jednou viděla.

„Ne! Ne, pane, špatně jste mě pochopil, já nejsem, totiž já jsem-“
couvla ještě o krok a zmlkla.

Tušila, že od zdi je ještě pořád dost daleko, ale najednou do ní zády narazila. Zmátlo ji to.

„Myslím, že mně docela stačí její vysvětlení, Niali,“ jeden z mladíků poklepal na rameno muži, který se snažil vést s ní rozhovor. Pak pohlédl kamsi nad ni: „Tahle pěkná dívenka je přesně to, co našemu dobrodružství dodá šmrnc. Opravdu, Flemingu, ty prostě myslíš na všechno.“

„Snažím se.“

Ta slova jí zavibrovala celým tělem. Začalo to v páteři a skončilo hluboko v břiše. Vlastně ne, pokračovalo to až ke kolenům, která se jí roztrásl a. Tichý a sebejistý hlas se ozval přímo za ní.

Odskočila od něj, ale tím se dostala až příliš blízko k ostatním třem. Vystrašeně zůstala stát a objala se pažemi. Bála se pohnout i promluvit. Zdá se, že se dostala z deště - do bouře.

„Tak děvče, co kdybys konečně odpověděla. Kdo jsi a co tu děláš?“

Nejistě se ohlédla za tím klidným hlasem, který ji prve tak vyděsil. Nekřičel a přesto z něj číselo autorita.

Rose si ho chvíli mlčky prohlížela a jestli před chvílí nevěděla čím je, tak teď zapomněla i to, proč to před chvílí zapomněla.

Tohohle muže by rozhodně nenazvala mladíkem. Ani ne tak proto, že se už jistě blížil ke třicítce, ale hlavně pro jeho přímý pohled a ostře řezanou tvář. Asi by ho nepopsala jako vyloženě hezkého, ale měl v sobě cosi, kvůli čemu to bylo úplně nepodstatné.

Rose se zoufale nadechla jako by se právě vynořila nad hladinu, a pokusila se dát dohromady rozumnou větu. Nakonec uspěla, ale jen proto, že upřela pohled na polici nad jeho pravým ramenem.

„Jmenuji se Rose Fieldingová a pracuji - pracovala jsem,“ opravila se rychle, „jako komorná lady Frances MacKinleyové, vdovy po vikomtovi MacKinleyovi. Ale nějak se to seběhlo, že jsem špatně odbočila u té usedlosti pod kopcem a nakonec jsem se úplně ztratila. Navíc přselo. A jako odpověď na mé modlitby se přede mnou objevil tenhle dům. Potřebovala jsem si jen odpočinout a přečkat někde noc. Víte, je mi to nesmírně trapné a je mi jasné, že si o mně myslíte jen to nejhorší, ale musíte mi věřit!“

Jeden z mladíků, které nechala za zády, se k ní přiblížil a uchopil ji za paži. Trhla sebou a pokusila se mu vyškubnout, ale on se k ní naklonil: „Já ti věřím, zlatíčko. Neboj se, pomůžu ti.“

„Timmy, ruce pryč.“ V okamžiku byla volná, a to ani nezvýšil hlas. „Niall, co kdybys naše hosty doprovodil do patra a pomohl jim vybrat ložnici?“

Chvíli bylo ticho, ale Rose se neodvažovala ohlédnout. Nespouštěla oči z lehkého úsměvu, který pohrával v koutcích mužových úst, jako kdyby se mohl v okamžiku proměnit v kobru a uštknout ji.

Pak se za jejími zády zavlhl vzduch a tři mladíci s tichým mumláním opustili knihovnu.

„Takže, slečno Rose Fieldingová, co kdybys mi řekla pravdu? Co tu děláš?“ letmo pohlédl na knihy a mapy vytahané na podlaze.

Rose poklesla ramena. Nevěří jí.

„Hledala jsem cestu.“

„Na těchto mapách?“

„No, myslela jsem, že k tomu mapy slouží - k hledání cesty.“

„Myslíš, že jsem idiot?“

„Ne, pane.“ *Spíš si tak připadám já*, pomyslela si neradostně.

Hrozivě se zamračil: „Přestaňme si hrát na schovávanou. Pro co jsi sem přišla?“

„To už jsem řekla. Hledala jsem přístřeší na dnešní noc. Ztratila jsem se. Byla jsem unavená a měla jsem strach.“

„A tak sis odemkla a začala mi vykrádat knihovnu?“

Rose rychle zakroutila hlavou: „Ne, pane. Bylo odemknuto . Sama jsem se tomu divila, ale jelikož lilo jako z konve, jen jsem s povděkem přijala ten dar nebes a uchýlila se pod vaši střechu. Měla jsem hlad a strach a potřebovala jsem se něčím zaměstnat, a tak mě napadlo, že mi ty mapy třeba pomůžou.“

„Nemohlo být odemčeno,“ oponoval prudce.

Rose zoufale zvedla ruce dlaněmi vzhůru: „Jenže bylo.“

Dean ji pořád ještě sledoval a pokoušel se pochopit, co se mu snaží říct. Jeho nový dům nebyl dostatečně zabezpečený proti vniknutí? Nemožné.

Ačkoli... Naposledy tu vlastně byl realitní agent. Mohlo dojít k tomu, že ten mladý pitomec zapomněl zamknout? Ještě že už zítra dorazí zkušený zámečnick a dá to tu do pořádku.

Dean to děvče chvíli tiše pozoroval. Vypadala vyděšeně, ale taky unaveně, přesně jak tvrdila. Čím dál víc měl dojem, že mu nelže. A k tomu ho začala zajímat. Copak měl tenhle pocuchaný andílek za nehodu?

Pramínky světlých vlasů se jí uvolnily z drdolu a šaty měla potřhané a od bláta. Přesto to bylo to nejčistší stvoření, které měl tu smůlu potkat.

Prohlížela si ho stejně zaujatě, a tak se neobtěžoval pokračovat v hovoru. Nebyla štíhlá, ale příjemně zaoblená na všech těch místech, kde na tom záleží. Co se jeho týkalo, měla proporce tak akorát. V měkké kolébce jejích boků by se nenarazil o ostré kosti, napadlo ho najednou a musel se pousmát. Byla to totiž víc než příjemná představa .

„Pane?“ hlesla rozpačitě. Neměla ho tak okukovat, to bylo neslušné, ale na svou obranu mohla říct, že on si ji prohlíží taky nezvykle dlouho. Teď se nebezpečně usmál a ona měla dojem, že by raději měla zjistit proč.

„Ano, slečno Fieldingová?“

Z nějakého důvodu cítila, že její oslovení zjemnil tím důvěrným tónem schválně.

Ne, že by to vědomí něčemu pomohlo. Kolena se jí stejně zase roztrásla. Tiše vzdychla, a pak ze sebe konečně dostala to, co chtěla prve říct: „Smím tu přechkat do rána, prosím? Víím, že máte hosty a jste jistě unaven, ale nebudete o mě vůbec vědět. Najdu si tichý koutek někde dole.“

Dlouho bylo ticho. Mnul si bradu a prohlížel si ji. „Máte nějaké čisté šaty?“

„Doufám. Pokud déšť nepromácel moje zavazadla.“

„Dobře. Tak se převlékněte a přijďte do jídelny.“

„Pane, to je- To je nesmírně velkorysé. Ale myslím, že to nemůžu přijmout.“

Ledově se pousmál: „Já myslím, že můžete.“

Zachvěla se. Byl opravdu přitažlivý, když se usmál - a to i přesto, že jeho oči zůstaly chladné.

„Můj komorník má dost jiné práce, takže jestli tu chcete přespat - a dostat něco k večeři - budete obsluhovat.“

„Ach,“ vzdychla jako husa století. Panebože už měsíc je komorná, tak hluboko klesla. Měla by si na to zvyknout. On je majitel téhle krásné nemovitosti, dobře oblečený a evidentně movitý muž. K večeři by ji pozval jedině ve snu. Ale byl by to krásný sen.

A hloupý!

Okamžitě sklopila hlavu, aby jí neviděl do očí. I tak to od něj byla celkem slušná nabídka. Mohl ji vyhodit. Nebo nechat zatknout za potulku.

„Rozumím.“

„Výborně. Myslím, že koše s jídlem by už měly být v kuchyni,“ otočil se a odcházel.

Rose však náhle projel páteří chlad, který neměl nic společného s mokkými šaty. „Pane? Ráda bych...“

„Ano?“

„Chtěla bych si ujasnit jednu věc. Budu obsluhovat jak se sluší a patří, ano?“

„To doufám, hrome.“

„Myslím tím...“ Rose se do tváří začal vkrádat zrádný ruměnc. „Nechtěla bych, aby si vaši hosté třeba mysleli, že... tedy, že jim nabídnu něco víc než jídlo.“

Chvíli po ní klouzal pohledem. S tím ruměncem byla půvabná jako porcelánová pastýřka. Hezké venkovské děvče kypící zdravím a postrádající šarm jeho obvyklých společnic.

„A proč by si to měli myslet? Budete obsluhovat v negližé?“

Rozhodně zakroutila hlavou.

„No tak.“ Odešel.

Kéž by to bylo tak snadné. Bohužel měla už své zkušenosti. Mnoho dívek toužilo mít postavu jako ona, jenže si neuvědomovaly, jak je to někdy nepříjemné. Občas měla dojem, že stačí, aby se nadechla, a někteří pánové začali slintat.

Tenhle ale vypadal, že má své slinné (i jiné) žlázy dostatečně pod kontrolou.

Zvedla své brašny a sesbírala ze židlí svršky. Pak zamířila ke schodišti. Druhou možností je jediné odejít. A venku už byla skoro tma. Bezprostředně jí nic nehrozí a vyrazit teď na cestu k rozcestí by byla zřejmě hloupost.

Za nekonečného vzdychání došla do suterénu a seznámila se s komorníkem a kočími. Vypadali na slušné, poctivé sloužící, což ji trochu uklidnilo, a když se převlékla do černých šatů, upjatých až ke krku, a přepásala se bílou zástěrou, připadala si dostatečně v bezpečí. Tenhle oděv je neproniknutelný skoro jako brnění.

Když Rose o několik hodin později ležela v posteli, přemítala, s hlavou podivně lehkou, jestli se jí to všechno jenom nezdá. Jestli se ráno neprobudí ve svém podkrovním pokojíku doma v Oakwillu, nesejde dolů a nebude při snídani matce s úsměvem vyprávět, že měla dost zvláštní sen.

Jenže to nejbližnější na celém dnešním večeru a všech těch dnech, které mu předcházely, bylo to, že se skutečně odehrál, což krom jiného potvrzovala i zatuchlá vůně povlečení, ve kterém teď ležela. Bylo čisté, to ano, a když stáhla bílý plátěný potah, zjistila, že není ani zaprášené ani prožrané od molů . Dokonce se ve vzduchu vznášela slabá vůně dávno vyschlé levandule, ale bylo zkrátka poznat, že tu dlouho nikdo nepřebýval.

Tiše si vzdychla a převrátila se na záda. Vysoko nad ní, v koutě pokoje, se zaleskla pavučina. Pousmála se. Je tu práce jak na katedrále, což byl mimochodem i postřeh jinak poněkud otravného Timmyho.

Komorník vynosil z vozu neuvěřitelné množství jídla, ale sundat povlak ze stolu v jídelně, zapálit tam oheň a vůbec celou místnost trochu zkulturnit před večeří musela sama.

Fleming vešel jako první a spokojeně přikývl, když viděl co udělala.

Pak se k němu připojili přátelé a ona nosila na stůl marinovaná žebírka, kuřata na másle, brambory, čerstvý chléb, spoustu zeleniny, paštiku...

Nechtěla vypadat jako nenasyta, ale odolávat pokušení a ani neuzobnout, bylo těžké.

„Ten sýr je skvostný. Obzvlášť s tím vínem. Výborná volba, Niali, to se ti povedlo,“ pochválil bratra Fleming.

Rose zakručelo v žaludku. Stála přímo za ním a modlila se, aby ten ponižující zvuk neslyšel. Nedal nic najevo a ona mu honem dolila víno.

Nial pokrčil rameny: „Tohle mi k tomu zabalili, nevybíral jsem.“

Když přišla řada na čokoládové dortíky, myslela, že umřela a za všechny své strašlivé hříchy se dostala do pekla. To měla jistě za to, že v kostele pozorovala berušku lezoucí po lavici, místo kázání reverenda Jonese. Nebo za to, jak si rebelsky ostříhala vlasy o plných deset centimetrů na protest proti tomu, že ji posílají do školy.

Čokoláda byla dost luxusní zboží i když Napoleonská blokáda už víc než deset let zemi nesužovala. Doma ji měli jedinečně na Vánoce.

Zoufale teď pozorovala, jak si Dean Fleming nakládá na talířek poslední dortík z podnosu, který svírala v rukou. V puse se jí sbíhaly sliny a nemohla z malého kousku dezertu spustit oči.

Fleming jako by se ji rozhodl mučit, zvedl dezertní vidličku.

A pak ji zas položil.

Bože, jak milovala ten pocit hořkosladké sametové hebkosti na jazyku. A Fleming už si naložil třetí dortík. Protiva. Jestli bude pokračovat tímto tempem, bude do dvou let tlustý jako koule a dobře mu tak!

Neovládla tichý povzdech a vzdálila se, aby odložila prázdný tác.

„Pánové, navrhuji, abychom se přesunuli do biliárového salonku,“ odsunul židli a vstal.

Večeře byla u konce. Požádal své přátele, aby šli napřed a sám zůstal stát za svým místem.

„Doutníky jsou na karetním stolku, poslužte si,“ vyzval je ještě a pak chvíli počkal, aby měl jistotu, že jsou z doslechu.

„Dobrá práce, slečno Fieldingová. Přestože nebývá zvykem, aby ženy obsluhovaly u večeře, zvládla jste to bravurně.“

„Děkuji, pane,“ uklonila se.

„Počítám, že budete chtít odejít hned ráno.“

„Ano, pane.“

„Dobrá. Jen doufám, že pak nebudu muset přepočítávat stříbrné lžičky.“

„Pane!“

Trefa. Konečně zvedla zase oči a pohlédla mu do tváře.

„Právě jste mě velice urazil,“ pronesla důstojně, ale tváře jí plály.

Pokrčil rameny a bavil se jejím rozhořčením. Andílek s načepýřeným peřím. Pěkná, oblá a čistá. Že by se vykašlal na biliár?

„To, že jsem v nepříjemné situaci, neznamená, že budu krást!“

„Možná bychom si tu situaci mohli vzájemně trochu zpříjemnit, co vy na to?“ pronesl lenivě a trochu znuděně.

Nevěřil, že je to možné, ale narovнала se ještě víc. Na její tváři se vystřídalo několik výrazů a Dean byl trochu překvapen, když se po šoku, pochopení a rozhořčení ustálil na zklamání.

Pokrčil rameny. Pruděrní stará panna. Jediné, čemu propůjčila svou vášeň byla obrana vlastní cti.

Tak nic. Biliár zas nebude tak špatná volba. Stejně by se s ní nudil. „Tak tedy sbohem. A jděte se konečně najíst.“

Takže to zakručení slyšel.

Takové ponížení.

Ve dveřích se naposledy otočil a zavolal na ni.

Nestačila ovládnout svůj výraz do dokonale bezvýrazné servilní masky, a tak si všiml jak je unavená.

„Vždycky odoláte svodům k hříchu, slečno Fieldingová?“ rýpl si.

„Ovšem,“ odvětila rázně.

„Hmm, tak dobře. V tom případě ten poslední čokoládový dortík můžete vyhodit.“

Musela přiznat, že jsou pokušení, kterým se nedá ubránit. Například zmiňovaný čokoládový dortík.

Když se po jeho odchodu pustila do úklidu, uvědomila si, že se toho posledního ani nedotkl. Naložil si jej na talířek, aby jí ho nemohl sníst nikdo jiný. A to bylo navzdory všem ošklivým věcem, které řekl, vlastně pozorné gesto.

Ráno byla opět na cestě. Nepršelo a mezi nízko letícími mraky občas problesklo slunce.

Než večer usnula, převalovala se na té neznámé posteli a lámala si hlavu, jestli se neměla zachovat jinak. Jestli neměla hned odejít. Ale pak usnula a spala klidně a nerušeně až do rána.

Krok za krokem se vlekla rozježděnou vozovou cestou nejprve do kopce a pak zase dolů. Přestávala mít přehled, kolik takových stoupání už překonala.

Až se vrátí domů, bude matka smutná. A budou potíže - větší než dosud. Byla si jistá, že maminka a otec by si nepřáli, aby u lady Frances zůstala za každou cenu, jenže tváří v tvář neradostnému výhledu si skoro začala vyčítat, že z Norton Hillu odešla.

Zatřásla hlavou. To už je jedno. Vrátit to nejde, takže bude muset najít jiný způsob, jak získat peníze. A možná nakonec bude muset slevit ze svých zásad.

Možná. Ale zatím ještě ne.

Od držadel dvou brašen už ji bolely dlaně, a paže měla vytahané jako opice z cirkusu. Kdo by to byl řekl, že pár kousků šatů a několik osobních drobností včetně malé hotovosti, váží tolik?

Minula několik odboček k farmám a zemědělským usedlostem a pak uslyšela hlas zvonů volající k ranní modlitbě. Vyškrábala se na poslední hřeben a pod sebou uviděla malebnou vesničku obklopenou žlutě a červeně zářícími stromy.

Středem vedla široká silnice. Na jednom konci se vypínal kostel a na druhém dům s velkým dvorem. Zájezdní hostinec, kde zastavují dostavníky.

Hostinec v Glow vypadal jako příjemné, přátelské místo. V tuhle hodinu tu bylo téměř prázdno a hostinská utírala stoly.

„Ach, zlatíčko, to máš ale smůlu. Dostavník jel zrovínka včera, takže další přijede až zejtra, jezdí obden,“ sdělila jí se štědrrou dávkou účasti, když se Rose zeptala, kdy pojedou nejbližší spoj do Edinburghu.

Rose zesmutněla. Požádala o ten nejlevnější pokoj a objednala si k večeři polévku.

„Jenom polívku, zlatíčko? Dyt' budeš mít hlad.“

Rose pokrčila rameny: „Jinak to nejde, i tak jsem doufala, že domů přivezu víc.“

„Podporuješ svý starý rodiče, co? Tak je to správný, ale jsem si jistá, že by nechtěli, abys jim ještě onemocněla. To už jim nepomůžeš, víš zlatíčko? Zнала jsem jednu ženskou, Margery se jmenovala, a ta měla vopravdu těžkej život a furt si odtrhovala od huby, a furt dávala jen dětem. A nakonec to dopadlo špatně. Ona umřela tý zlý zimy před třema rokama - no tehdy umřelo hodně lidí, ale co chci říct je to, že její děti pak umřely taky, protože se o ně nakonec neměl kdo postarat. A to je poučení, zlatíčko. Když se chceš o někoho postarat, musíš se umět taky postarat napřed sama vo sebe. Takže k tý polívce ti přidám ještě brambory, pořádně vomaštěný skopovým sádlem, jasný?“

Rose kapitulovala. O pár pencí víc nebo míň , to už na výsledek nebude mít vliv. Za cenu jedné porce brambor otci stejně léky nekoupí.

Odešla tedy do pronajatého pokojíku úplně nahoře pod střechou, a poslouchala hvízdání meluzíny v komíně. Občas, když zafoukalo pořádně, prohnal se pokojíkem studený závan zvěstující blížící se zimu.

V komůrce nebyl jiný nábytek než úzká dřevěná postel, ale ležela na ní huňatá vlněná pokrývka s tradičním tartanovým vzorem.

Nebýt kousíčku paličkované záclonky v malém okénku ve štítě, byla by si tu připadala jako ve vězení.

Den zvolna klouzal k večeru a Rose se před očima rodily a zase zanikaly nápady, jak získat peníze na otcovu léčbu. Nebyly moc reálné.

Asi těžko si může otevřít třeba krejčovský salón, když neumí šít. Tedy - ne že by neuměla. Žádná dívka nemůže vyrůst, a nenaučit se alespoň základy práce s jehlou a nití, ale určitě by to nestačilo na živobytí.

Když vítr zesílil, zachumlala se do plédu a zavřela oči. Celá cesta na Norton Hill byla naprostá ztráta času, energie a financí.

Vzdálená příbuzná, lady Frances, ji pozvala jako svou společnici, ale nedlouho po příjezdu se ukázalo, že vlastně hledala spíš komornou.

A týdenní mzda nebyla ani zdaleka tak velkorysá, jak ve svém dopise slibovala.

Rose spolkla pýchu a rozhodla se vydržet. Kvůli mamince a otci. Ale jednoho dne přeci jen pohár její trpělivosti přetekl.

Vzdychla a odhodila pléd.

Dole u krbu bude tepleji a možná už bude i čas dostat večeři. Od rána nejedla. A třeba ji přítomnost jiných lidí, jejich hovor a smích přivede na veselejší myšlenky. Neměla by se přece vzdávat naděje.

Hlavou jí bleskla vzpomínka na matku. Když ji vyprovázela na cestu na sever, naposledy ji políbila na čelo a pak ji vyzbrojila svým oblíbeným citátem z bible: „Neprodávají se snad dva vrabci za pár drobných? A ani jeden z nich nepadne na zem, bez dopuštění Otce. Neboj se, máš větší cenu než mnoho vrabců.“

„Dobře, mami,“ řekla si Rose a odhodlaně stiskla kliku, „tak já se nebudu bát. Aspoň dnes večer ještě ne.“

Rose si našla příjemné místo blízko krbu a opřela se o zeď. Za chvíli měla před sebou hrnek horkého čaje a polévku, a pozorovala místní, jak

se trousí dovnitř, zdraví přátele a usedají ke svým oblíbeným stolům. Nízký zakouřený strop podpíraly silné trámy, bylo tu teplo a veselo.

Rose si velmi dobře uvědomovala, že k ní co chvíli někdo z přítomných mužů stočí oči, nikdy však pohled neopětovala a dávala si velký pozor, aby se raději trochu hrbila nad stolem a nestavěla své přednosti příliš na odiv.

A pak se otevřely dveře, dovnitř vtrhl průvan a dva rozesmátí mladíci. Za nimi vstoupil Nial Fleming s letným úsměvem a jako poslední jeho bratr Dean.

Rose na ně zůstala civět jako zkamenělá, ale nevšimli si jí.

Hostinská jim vyběhla vstříc, protože zkušeným okem hned rozpoznala solventní klientelu, usadila je a pivo jim přistálo na stole rychlostí přímo úměrnou předpokládanému zisku.

Rose se ovládla a sklopila oči zpátky ke svému talíři. *No a co, říkála si, tak si pánové vyrazili za zábavou do hostince, neměla by ses tomu divit. Vždyť ten starý dům je nemohl zabavit na dlouho. A taky už jim asi nezbylo žádné jídlo.*

Soustředila se na své brambory, pomalu způsobně žvýkala, a přemýšlela, jestli se jí podaří nenápadně zmizet nahoru.

Než stačila dojíst polovinu své porce, už jim hostinská nesla obrovské talíře naložené masem, bramborami, nakládanou zeleninou a několika druhy omáček.

Rose si sice jejich stolu ani v nejmenším nevšimala, protože ji vůbec nezajímalo, co dělají a ani neměla chuť prohlížet si fascinující tvář Deana Fleminga, ale přesto zachytila, že se baví s hostinskou nějak dlouho.

Dobrá!

Přestala sama sobě předstírat nezájem a snažila se odhadnout, o čem hovoří. Nocleh asi nehledají. Hmm... Že by se ptal, kde se tu dají sehnat děvčata volných mravů?

Zamračila se, ale usoudila, že je to víc než pravděpodobné. Vždyť se včera pokoušel dělat návrhy i jí. I když, pravda, už zažila i vášnivější pokusy o svedení.

Znudění aristokrati bez špetky svědomí. K šípku s nimi se všemi, rozčílila se.

Dojedla, a otřela si ústa ubrouskem. Dean právě vyprávěl svým společníkům nějakou historku a všechny je rozesmál. Takhle zdálky vypadá jako příjemný společník, ale zblízka...

No tak, nebuď husa, okřikla se. Tak je hezký, pozorný, inteligentní a - říkala už hezký? Zkrátka, je to bohatý znuděný chlap a ona je až po uši v problémech i bez něj.

Jediný důvod, který by ho přiměl, aby si jí všiml, je taky dost dobrý důvod, aby se postarala, aby si jí nevšiml.

Totíž... Někdy jí myšlenky předběhly mozek. Když je konečně pochytila, odstrčila talíř a vstala. Je čas jít spát. Ráno je přece moudřejší večera.

K jejímu stolu se přitočila hostinská. „Chutnalo, zlatíčko?“

„Bylo to výborné, děkuji.“

„To jsem ráda. A radši se zamkni, až půjdeš spát, ano?“

„Děkuji, to určitě udělám.“

Žena zvedla její talíř a pak, když už byla na odchodu ji náhle cosi napadlo: „Poslyš, zlatíčko, nehledáš náhodou práci?“

Rose překvapeně přikývla. „Jak jste to poznala?“

Hostinská nechala otázku bez povšimnutí a kývla hlavou ke stolu se čtyřmi gentlemany. „Ten vysokoje se ptal, jestli nevím tady v okolí o šikovnejch lidech, co hledají službu. Chce dát do kupy Lesní klenot. Ty nejsi zdejší, tak ti jen řeknu, že to je loveckej zámeček asi hodinku pěšky vodsud. Je to moc pěkněj barák, ale roky v něm nikdo nebydlel. Řekla bych že bude fuška, dát to tam do parády.“

Rose překvapeně hleděla na hostinskou.

„Přemejšlej vo tom, zlato. Platit bude slušně. Jestli se nepletu, tak jsem o něm už slyšela. Má v Edinburghu firmu. Seriózní podnik.“ Žena na ni mrkla a už spěchala pryč.

Rose se opět posadila, a znovu upřela pohled k Flemingovu stolu. Tak on nabízí práci. Slušnou práci v pěkném domě.

Zatímco přemýšlela, přistoupil k jeho stolu starší muž s kloboukem v ruce. Měl bradu zarostlou hustým rezavým vousem, a kabát vyspravovaný na loktech záplatami. Čekal jen chvíli, Fleming si ho všiml rychle. Vyzval ho, ať promluví a pak ho soustředěně poslouchal. Dvakrát kývl a pak zas cosi říkal on. Rose se zdálo, že je zvyklý mluvit s obyčejnými lidmi a trochu ji to zmátlo. Bohatí muži jako on se přece s dělníky nebaví. Nakonec zrzavému chlapovi podal ruku a ten se jí chopil s nadšeným výrazem. Ještě třikrát se uklonil než se dostal do bezpečné vzdálenosti od stolu a teprve pak se otočil a vrátil se ke svým přátelům, kteří ho spokojeně plácali po ramenou.

Nadechla se a vstala.

Do toho. Za zeptání nic nedáš, no ne? A co vlastně můžeš ztratit?

Zastavila se dva kroky od stolu a čekala. Připadalo jí to jako věčnost.

Přešlápla z nohy na nohu a zrovna přemýšlela, jestli by bylo příliš nevhodné, kdyby si odkašlala, když k ní konečně obrátil oči. „Dobrá večer,“ vyhrkla a vysekla způsobnou úklonou.

„To je slečna Fieldingová,“ zaradoval se jeden z mladíků a hned pokračoval: „Kam jste ráno tak zmizela, miláčku? Hledal jsem vás!“

Rose ztuhla. Sevřela dlaně do pěstí a přemýšlela, jestli by se dokázala silou vůle propadnout pod zem.

Nepochybovala, že pár lidí kolem nejbližších stolů ho slyšelo. A jistě si udělali nesprávné závěry.

Fleming ji zbavil nutnosti odpovídat na hloupou mladíkovu otázku. „Dobrá večer, slečno Fieldingová. Co pro vás můžeme udělat?“

Jeho oči se staly jediným pevným bodem ve vesmíru. Byly šedé, s modrým kroužkem lemujícím duhovky.

Nadechla se, a odpověděla se vši grácií, kterou se jí podařilo zmobilizovat: „Hostinská mi řekla, že hledáte schopné lidi, pro renovaci vašeho domu.“ Odmlčela se a čekala na potvrzení. Když lehce kývl, pokračovala: „Myslím, že bych vám mohla být k užitku.“

„Komornou nepotřebuji.“

„To ne, ale...“ Rose zaváhala, ale pak si připomněla, že nemá vůbec co ztratit. „Ale potřebujete hospodyni. Někoho, kdo by vedl celý dům.“

Fleming ji pozoroval a přitom se opřel do židle. Matně vnímala, že se v lokále trochu utišil halas, protože jsou všichni zvědaví, co s ním probírá.

„To je dost zodpovědná pozice, že ano?“

„Já jsem zodpovědná osoba, pane.“

„Dobrá,“ kývl na hostinskou a vstal. Uchopil Rose za loket a nasměroval ji k výčepu.

Hostinská jim přišla vstříc.

„Můžeme si promluvit někde v soukromí?“ zeptal se jí.

Žena na Rose povzbudivě mrkla a pak oba odvedla do malého nevytopeného salonku vzadu. Odešla a rozhostilo se ticho.

Dean pozoroval toho malého rozcuchaného anděla ze včerejška, a lámal si hlavu, proč mu vlastně připadá tak zajímavá.

Když ráno zjistil, že už zmizela, připadal si, jako by ztratil něco cenného. A když teď přistoupila k jeho stolu, měl nečekaně a nesmyslně velkou radost.

Podle všech měřítek byla obyčejná.

Obyčejné šedé oči, plavé vlasy smotané v upjatém drdolu, šaty svůdné asi jako drátěná košile a způsoby staré panny.

Nuda.

Tak proč má chuť ji hned a bez dalších otázek přijmout?

Rose chvíli čekala, až začne rozhovor, ale nakonec si rozpačitě vzala slovo sama: „Mám výborné vzdělání, pane. Navštěvovala jsem Dívčí akademii slečny Humpfreyové v Yorkshiru.“ Bohužel poslední ročník nedokončila, protože otec onemocněl a došly peníze - ale to nemusí vědět, ne?

„Mám také praxi v řízení domácnosti.“ Malé domácnosti s jednou služkou a jednou kuchařkou. A to ještě pod dohledem matky. Ale to taky vědět nemusí.

„Jsem loajální a velmi schopná, pane.“ Pokud mi bude dávat smysl to, co po mně chcete. Ale to vám teď taky vykládat nebudu.

„Proč jste pracovala jako komorná?“

On si to pamatuje? Letmo to zmínila v té zapeklité chvíli včera v knihovně, a on si to pamatuje?!

Ošila se, ale musela s pravdou ven: „Vlastně to bylo tak trochu nedorozumnění.“

Provrtával ji pohledem, který ji nutil mluvit dál.

„Vlastně jsem na Norton Hill přijela, abych se stala společnicí lady Frances. Jenže ona ve skutečnosti hledala komornou. Nějak se stalo, že jsme si nedorozumněly. No a když už jsem byla na Norton Hillu, bylo poněkud... obtížné se odsud hned dostat, takže jsem musela počkat, než... tedy než bude situace příznivější.“ Tak. Zvládla to. Každá věc se dá říci různými způsoby. A tenhle způsob staví všechny zúčastněné do co nejpříznivějšího světla. Byla na sebe pyšná. Dokázala neříct, že lady Frances je mizerná lhářka a protivná držgrešle.

„Obelhala vás a vy jste neměla peníze na cestu zpátky, co?“

Vykulila oči a lapla po dechu.

Usmál se.

„Dobře, slečno Fieldingová, nerad bych aby mezi námi také došlo k nějakému nedorozumnění. Já hledám spolehlivou, pracovitou osobu, velmi loajální, schopnou a samostatnou. A takovou, která za žádných okolností nebude klevetit. Plánuji zvát hodně hostů a chci, aby se u mně cítili v pohodlí a v bezpečí.“

„To není problém pane. Nemám ve zvyku roztrušovat drby. A kromě toho pocházím z Yorkshiru a tady v okolí ani nikoho neznám.“

Nekonečně dlouhou dobu ji pozoroval a Rose se narovнала, aby vypadala jako hrdý a schopný zaměstnanec. Za zády si nervózně mačkala prsty, ale to nemohl vidět, a co oči nevidí...

„Tak dobře.“

„Dobře?“

„Beru vás, slečno Fieldingová.“

„Ach!“

Unikl mu letmý úsměv, ale vzápětí se zas tvářil stroze: „Kdy můžete nastoupit?“

Rose zamrkala. Bude působit moc dychtivě, když řekne, že hned? Asi ano. Takové nemístné nadšení by ho mohlo odradit. Musí zvolnit.

„Zítř ráno?“

Zářila jako lampion. Jako by dostala dárek. Dean nad tím zakroutil hlavou. Co je na ní tak zvláštního, sakra? Co to pořád dráždí jeho zvědavost? Možná ten nesoulad mezi prostým oblečením, a vybraným vyjadřováním a způsoby? Zajímavá záhada. Měl by se vrátit ke svým hostům než Timmy zase vymyslí nějakou hloupost.

„A platové podmínky vás nezajímají?“

Zamrkala. „Ach ano, ovšem. Samozřejmě.“

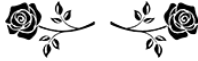
Opět mu zacukalo v koutku úst, a jelikož usoudil, že z její strany iniciativu v tomto ohledu čekat nemůže, sám jí sdělil svou představu. Na vteřinu pootevřela ústa, ale okamžitě se ovládla a vznešeně přikývla, jako by nic jiného ani neočekávala.

Dean se vracel ke stolu a cestou sám nad sebou kroutil hlavou.

Co ho to popadlo? Ta ženská je evidentně příliš jemná a nezkušená na takovou práci!

Na druhou stranu měla rozhled a dobré vzdělání. To by mohla být výhoda.

A když jí to nepůjde, vždycky ji může vyhodit.

2. KAPITOLA

Přinesla nahoru tác se sladkým pečivem, a zjistila, že v jídelně už sedí Nial a čte noviny. Na stole před ním kouřila káva, kterou si sám nalil.

„Dobré ráno, pane,“ pozdravila.

Nial kývl, a zdvořile složil noviny stranou.

Měl mokré vlasy, jako by se koupal, což ji příliš nepřekvapilo, protože když dnes ráno se svými skromnými zavazadly dorazila zpátky na Lesní klenot, viděla ho, jak vybíhá přední schody.

Měl na sobě lehké plátěné kalhoty pod kolena, pletené podkolenky a košili bez saka. Propocenou košili, jak si všimla i z dálky.

„Dobré ráno, slečno Fieldingová,“ ozvalo se za ní.

Otočila se.

Dean Fleming byl zřejmě ranní ptáče stejně jako jeho bratr.

„I vám, pane. Smím se zeptat, jestli vaši hosté už také vstali? Váš komorník mě ujistil, že mám spoustu času, a pak někam zmizel, než jsem z něj dostala jakékoli další informace.“

Dean se usmál: „To mě nepřekvapuje. Pan Burton příliš neholduje práci v kuchyni, takže když jsem mu včera oznámil, že přijdete, skákal radostí.“

„Burton skákal?“ zeptal se suše Nial.

Dean poznámku odmávnul a vrátil se k Rosiinu dotazu: „Naši hosté ještě spí. Bavili se do pozdních nočních hodin.“

„Pokoušeli se tě přepít?“ zeptal se Nial.

Dean pokrčil rameny a Nial se zatvářil soucitně.

„Takže co tu máme?“ nakukoval na servírovací stůl.

„Sendviče,“ odpověděl Nial, a jedním okem pokračoval ve čtení nejčerstvějších zpráv - aspoň těch, které dokázal zahlédnout na první straně odložených novin.

„V Glow měli ranní tisk?“ podivil se Dean cestou k servírovacímu stolu, sebral mu je pod nosem a strčil si je pod paži.

„Jak vidíš. Přinesla je slečna Fieldingová. Není to tu tak odlehlé, jak by sis přál,“ věnoval bratrovi rozmrzelý pohled Nial.

„Ale ne, to jsi mě špatně pochopil. Já chci, abych tu mohl mít *pocit* odlehlosti, nechci ve *skutečnosti* žít jako poustevník.“ Naložil si několik sendvičů, a nalil si černý čaj.

„Vy jste už snídala, slečno Fieldingová?“

Přikývla. Naštěstí tu nebyl nikdo z hostů, jinak by ji ta důvěrná otázka přivedla do rozpaků.

„Tak tedy vítejte na Lesním Klenotu. Věřím, že brzy zjistíte, co a jak.“

„Vynasnažím se, pane,“ uklonila se. „A, ehm..., jestli mohu...“

Zvedl k ní oči od svého šálku.

„Bude pravděpodobně třeba najmout více personálu a možná také dokoupit nějaké vybavení. Budete to chtít zařídit vy sám?“

„Rozhodně tím nemíním ztrácet čas. Proto jsem si přece obstaral vás.“

„Děkuji. V tom případě bych se ráda vypravila do Edinburghu a oslovila nějakou seriózní zprostředkovatelnu práce. Jistě budeme potřebovat zkušenou kuchařku, lokaje, možná i majordoma?“

„Musíme mít majordoma?“ zvědavě se zeptal Nial.

„Každý lepší dům má majordoma. I když mě netěší, že to říkám, protože technicky vzato mi bude nadřizen,“ vysvětlila Rose.

„Najměte ho. A taky ty ostatní lidi.“

„Ano, pane. Budete s ním chtít vést pohovor? Měl byste se zmínit, že se jedná o dům v lesích. Aby to věděl předem. Jinak vám stejně brzy dá výpověď a budete s hledáním zase na začátku.“

„Nechápu, co lidem vadí na domě v lesích,“ podivil se Dean.

„Víš, každý netouží žít jako mnich,“ popíchl ho ničeho nic Nial, a cestou pro další kávu si vzal noviny zpět.

Dean po něm vrhl sžíravý pohled se zdviženým obočím: „Od tebe to sedí.“

„To říká někdo, kdo spí s pistolí pod polštářem,“ opáčil nevzrušeně Nial.

Dean obrátil oči k nebi a pak se plynule naklonil k Rose.

„Máte mladšího bratra, slečno Fieldingová?“

„Ne, jen dvě starší sestry.“

„Děkujte Bohu za to štěstí.“

Rose se zasmála: „Máte nějakou starší sestru, pane Flemingu?“

„Ne.“

„Pak jste to vy, kdo by měl děkovat nebesům.“